

РЕШЕНИЕ

№ 363

гр. Пазарджик, 08.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, XXVIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на единадесети март през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Мария Ненова

при участието на секретаря Мария Кузева
като разгледа докладваното от Мария Ненова Гражданско дело №
20215220103536 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Ищецът ИВ. КР. Ц. чрез пълномощника си адвокат М. твърди, че по силата на трудов договор от 11.07.2016 г. е бил назначен при ответника „Ватия Холдинг“ АД да изпълнява длъжността „шофьор, тежкотоварен автомобил 12 и повече тона“ с работно място „транспортно звено“. Основното му задължение било да превозва строителни материали между различните бази на дружеството, както и ежедневно пътуване до фирма “G*** R***”, базирана в П*** Л***, Р***. Твърди, че при престирание на труда си винаги прилежно е изпълнявал възложените му задължения и е подхождал изключително отговорно към попълването на необходимата документация. Твърди, че с оглед естеството на работата работодателят е следвало да му заплаща командировъчни пари съгласно чл. 215 от КТ. Твърди, че такива са му изплащани редовно от назначаването му, но през месец май 2020 г. и за периода от 01.06.2020 г. до 04.06.2020 г. такива не са му изплатени. Сочил, че на 04.06.2020 г. е подал уведомление до работодателя, че желае трудовият му договор да бъде прекратен по взаимно съгласие, считано от 05.06.2020 г. В резултат от това със Заповед № 13/08.06.2020 г. трудовото правоотношение било прекратено от посочената дата. Въпреки това на ищеца не били изплатени дължимите командировъчни пари за месец май 2020 г. и за 4 дни от месец юни 2020 г. Твърди също така, че при прекратяване на трудовото правоотношение работодателят не му е изплатил трудовото възнаграждение за месец май 2020 г. и за отработеното време от месец юни 2020 г., както и полагащото му се обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 11 работни дни за 2019 г. и 8 работни дни за 2020 г.

Поради това моли да бъде осъден ответникът да му заплати командировъчни пари в размер на 1 506 лв. за 22 работни дни през месеците май и юни 2020 г., неизплатено трудово възнаграждение за май 2020 г. в размер на 487.55 лв. и за месец юни 2020 г. в размер на 88 лв., както и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 11 работни дни за 2019 г. и 8 работни дни за 2020 г. в размер на 514.71 лв., ведно със законната лихва върху сумите от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане. Претендира разноски. Ангажира доказателства.

В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК ответникът „Ватия Холдинг“ АД намира предявените иски за неоснователни. Оспорва твърдението на ищеца да работи по трудов договор от 11.07.2016 г., като твърди, че трудовият договор между страните е сключен на *** г. Оспорва също така уведомлението за прекратяване на трудовия договор да е подадено от ищеца на 04.06.2020 г., като твърди, че същото е подадено по пощата на 05.06.2020 г. и е получено от работодателя на 08.06.2020 г. Признава, че през месец май 2020 г. ищецът е осъществил общо 10 курса (отиване и връщане до Р***) и един курс (отиване и връщане до Р***) в периода от 01.06.2020 г. до 04.06.2020 г. Твърди, че за този период от време на ищеца са изплащани командировъчни пари по 27 евро на курс съгласно разпоредбите на НСКСЧ. Твърди, че поради епидемичната обстановка по силата на изрична заповед на работодателя на шофьорите, в т.ч. на ищеца са предоставяни авансово суми за непредвидени разходи. Конкретно сочи, че на ищеца са изплатени суми, както следва: на 04.06.2020 г. – 1 210 лв., от които командировъчни пари за месец май 2020 г. – 528.07 лв. и 681.93 лв. – аванс за непредвидени разходи; на 23.07.2020 г. – 52.81 лв. командировъчни пари за месец юни 2020 г. Твърди също така, че на 05.05.2020 г. на ищеца са преведени 115.08 лв. – аванс за непредвидени разходи, която сума заедно с аванса за непредвидени разходи в размер на 681.93 лв., платен през месец май 2020 г., не са били отчетени от ищеца със съответните документи и не са възстановени на работодателя. Соци, че в платежния фиш за месец май 2020 г. е отразено дължимото трудово възнаграждение на ищеца в размер на 487.55 лв. и получените аванси, като от същия е видно, че ищецът дължи на работодателя сумата от 309.47 лв. В платежния фиш за месец юни 2020 г. е отразено дължимото трудово възнаграждение и обезщетението по чл. 224, ал. 1 от КТ за неизползван платен отпуск, както и остатъкът от невъзстановения аванс в размер на 309.47 лв. Твърди, че на 23.07.2020 г. с платежно нареждане на ищеца е преведена сумата от 329.80 лв., включваща трудово възнаграждение и обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ след удържане на остатъка от невъзстановения аванс в размер на 309.47 лв. По изложените съображения моли за отхвърляне на исковите и присъждане на разноските по делото. В случай на уважаване на исковите прави възражение за прихващане с изплатените от работодателя на ищеца суми в общ размер на 1 707.69 лв., включващи: заплатени аванси за непредвидени разходи в размер на 115.08 лв., преведени на 05.05.2020 г., и 681.93 лв., преведени на 04.06.2020 г.,

командировъчни пари в размер на 528.07 лв. за месец май 2020 г., преведени на 04.06.2020 г., командировъчни пари в размер на 52.81 лв. за месец юни 2020 г., преведени на 23.07.2020 г., трудово възнаграждение за месец юни 2020 г. и обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ в общ размер на 329.80 лв., преведени на 23.07.2020 г. Претендира разноски. Ангажира доказателства.

Съдът като взе предвид доводите на страните и прецени поотделно и в съвкупност доказателствата по делото намира за установено следното:

Между страните не е спорно, а и се установява от представените по делото писмени доказателства, че са били обвързани от трудов договор № 01/*** г., по силата на който ищецът е полагал труд при ответното дружество на длъжност „шофьор, тежкотоварен автомобил 12 и повече тона“, като трудовото правоотношение между тях е било прекратено по взаимно съгласие на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ със Заповед № 13/08.06.2020 г.

Не е спорно също така, че трудовите задължения на ищеца са включвали осъществяване на курсове с товарен автомобил на „Ватия Холдинг“ АД по маршрута от Б*** до Р*** и от Р*** до П***, за което са били издадени Заповед № 18/30.04.2020 г. за командироване на ищеца за периода от 01.05.2020 г. до 31.05.2020 г. и Заповед № 23/29.05.2020 г. за командироване на ищеца за периода от 01.06.2020 г. до 30.06.2020 г.

Със Заповед № 2/13.03.2020 г., издадена от изпълнителния директор на „Ватия Холдинг“ АД във връзка с усложнената епидемична обстановка, свързана с разпространението на Ковид-19 на територията на страната и в Европа и обявеното с решение от 13.03.2020 г. на Народното събрание на Република Б*** извънредно положение, е наредено считано от 01.03.2020 г. на шофьорите на товарни автомобили, извършващи курсове до Р***, да се изплащат командировъчни пари съгласно Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина в размер общо на 27 евро на курс, който включва отиване и връщане. На шофьорите на товарни автомобили, извършващи курсове до Р***, да се предоставят авансово суми в подходящ размер за покриване на извънредни разходи, възникнали по време на пътуването. Заповедта има действие до отмяна на извънредното положение, като срокът ѝ на действие може да бъде променян в зависимост от развитието на епидемичната обстановка в страната и в Европа. Копие от заповедта е връчена на главния счетоводител за изпълнение.

Със Заповед № 3/13.05.2020 г. на изпълнителния директор на „Ватия Холдинг“ АД срокът на действие на Заповед № 2/13.03.2020 г. е удължен до 01.08.2020 г. Копие от заповедта е връчена на главния счетоводител за изпълнение.

През периода от 01.03.2020 г. до 30.04.2020 г. ищецът е извършил общо 16 курса от Б*** до Р*** и обратно, а през периода от 01.05.2020 г. до 02.06.2020 г. – общо 11 курса, от които 10 курса през месец май 2020 г. и един курс през месец юни 2020 г., което се установява от представените по делото международни товарителници.

Съгласно представените по делото разписки на 30.12.2019 г. ищецът е предал 62 евро и 68 лв. суми за възстановяване, на 30.04.2020 г. – 63 евро и 9 лв. суми за отчитане, на 17.05.2020 г. – 141 евро и 97 лв. суми за възстановяване, на 03.06.2020 г. – 59 евро и 65 лв. – суми за възстановяване.

На 04.06.2020 г. с 3 броя квитанции към ПКО ищецът е предоставил на ответното дружество сумата от 230 евро, представляваща служебен аванс в евро, сумата от 418.40 лв., представляваща авансов отчет в лева, и сумата от 100 лв., представляваща авансов отчет в евро.

По жалба на ищеца с вх. № 21022244/18.03.2021 г. до Главна дирекция „Инспекция по труда“ е извършена проверка на „Ватия Холдинг“ АД за спазване на трудовото законодателство. За резултатите от проверката ищецът е уведомен с писмо с изх. № 2103982/29.04.2021 г. Няма образувано административно-наказателно производство против „Ватия Холдинг“ АД.

Ищецът има едно рождено дете – П*** И*** Ц.а, родена на *** г., и едно доведено дете – И*** И*** Ю***, роден на *** г.

Съгласно заключението на съдебносчетоводната експертиза за месеците май и юни 2020 г. на ищеца са изплатени с банков превод суми за командировки (до Р***) в общ размер на 580.88 лв., от които: 528.07 лв. за месец май 2020 г. и 52.81 лв. за месец юни 2020 г. Трудовото възнаграждение на ищеца за месец май 2020 г. не е изплатено, тъй като сумата на чистото (нетно) такова за получаване – 487.55 лв., е по-малка от сумата на служебния аванс, който му е бил преведен съгласно Заповед № 2/13.03.2020 г. на изпълнителния директор за покриване на извънредни разходи – 797.02 лв. и която не е възстановена вследствие на дружеството (разликата е в размер на 309.47 лв.), а за месец юни 2020 г. му е изплатено трудово възнаграждение в размер на 329.80 лв. По отношение дължимото обезщетение за неизползван отпуск по чл. 224, ал.1 от КТ (за 2019 г. – 18 работни дни и за 2020 г. – 1 работен ден), същото е надлежно начислено в разчетно-платежната ведомост на дружеството за месец юни 2020 г. и сумата на същото е включена в brutното трудово възнаграждение, респективно в чистото такова, което вследствие е изплатено на ищеца. С изключение на трудовото възнаграждение на ищеца за месец май 2020 г., което не е изплатено, всички останали суми, включващи суми за командировки в чужбина, сума на трудово възнаграждение за месец юни 2020 г. и обезщетение за неизползван отпуск, са му надлежно изплатени. Сумите на командировъчните пари за един курс (отиване и връщане) до Р***, дължими на ищеца за месеците май и юни 2020 г. съгласно разпоредбата на чл. 31, ал. 1 от НСКСЧ и Заповед № 2/13.03.2020 г. на изпълнителния директор на „Ватия Холдинг“ АД са в размер общо на 27 евро. Сумите на командировъчните пари общо за всички курсове (отиване и връщане) до Р***, дължими на ищеца за месеците май и юни 2020 г. съгласно разпоредбата на чл. 31, ал. 1 от НСКСЧ и Заповед № 2/13.03.2020 г. са общо в размер на 580.88 лв. (за 11 броя курсове). Сумите на командировъчните пари за месеците май и юни 2020 г. (общо в размер на 580.88 лв.) са надлежно

изплатени на ищеца. През месеците май и юни 2020 г. ищецът е получил по банков път от „Ватия Холдинг” АД суми общо в размер на 2 657.55 лв. Авансово получените суми от ищеца за непредвидени разходи съгласно Заповед № 2/13.03.2020 г. за месеците май и юни 2020 г. са в следните размери: през месец май 2020 г. ищецът е получил сума в размер на 115.08 лв., която не е възстановил на дружеството; през месец юни 2020 г. е получил сума в размер на 681.93 лв., която не е възстановил на дружеството. Брутното трудово възнаграждение на ищеца за месеците май и юни 2020 г. е надлежно начислено и същото е в следните размери: за месец май 2020 г. – 628.30 лв. и за месец юни 2020 г. – 57.11 лв. Сумата на обезщетението по чл. 224, ал. 1 от КТ за неизползван платен годишен отпуск за 2019 г. (18 дни) е в размер на 628.30 лв., а за 2020 г. (1 ден) е в размер на 34.99 лв. Същото е надлежно начислено в разчетно-платежната ведомост на дружеството за м. юни 2020 г. Сборът от начисленото трудово възнаграждение на ищеца за месеците май и юни 2020 г. и начисленото обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ е общо в размер на 1 348.70 лв., в т. ч.: за месец май 2020 г. сумата е в размер на 628.30 лв., а за месец юни 2020 г. – 720.40 лв. След приспадане от сумата от 1 348.70 лв. на сумата на всички удържки за двата месеца (221.88 лв.) и на сумата на получените и невъзстановени служебни аванси (797.01 лв.), сумата, дължима на ищеца е в размер на 329.81 лв. – същата му е изплатена на 23.07.2020 г. с направен превод по банковата му сметка.

В съдебно заседание вещото лице уточни, че получените от ищеца на основание Заповед № 2/13.03.2020 г. авансови суми за непредвидени разходи, а именно сумата от 115.08 лв. през месец май 2020 г. и сумата от 681.93 лв. през месец юни 2020 г. са му били преведени по банков път и представляват част от банкови преводи на по-голяма стойност. Сумата в размер на 115.08 лв. е част от сума в общ размер на 960 лв., преведена на ищеца на 05.05.2020 г., а сумата в размер на 681.93 лв. е част от сума в размер на 1 210 лв., която е преведена на ищеца на 04.06.2020 г. В счетоводството на ответника разликата над 115.08 лв. до 960 лв., както и разликата над 681.93 лв. до 1 210 лв. е отразена като командировъчни пари в аналитичния дневник „Други разходи по дейността”, аналитична сметка 6091 „Командировки и транспортна дейност”, а останалата част от преведените суми представлява аванс за непредвидени разходи съгласно Заповед № 2/13.03.2020 г., отразен в аналитичен дневник по 4891 „Други дебитори И.Ц.”. За месеците май и юни 2020 г. общата сума за непредвидени разходи, която е изплатена на ищеца съгласно Заповед № 2/13.03.2020 г., е в размер на 797.02 лв.

При така установените правнорелевантни факти съдът намира следното от правна страна:

Предмет на делото са кумулативно съединени осъдителни искове по чл. 215, ал. 1 от КТ за заплащане на обезщетение (командировъчни пари) при командировка, по чл. 128, т. 2 от КТ за изплащане на дължимо трудово възнаграждение и по чл. 224, ал. 1 от КТ за заплащане на обезщетение за

неизползван платен годишен отпуск.

Основателността на исковете предполага съществуване на валидно трудово правоотношение между страните, изпълнение на трудовите задължения на ищеца през исковия период извън установеното за него място на постоянна работа и прекратяване на трудовото правоотношение.

Ответникът е направил възражение за прихващане със сумата от 1 707.69 лв., което е с правно основание чл. 104, ал. 1 от ЗЗД.

По иска с правно основание чл. 128, т. 2 от КТ:

Основният спор по делото с оглед наведените от страните твърдения касае изплащането на т.нар. авансови суми за непредвидени разходи съгласно Заповед № 2/13.03.2020 г. и законосъобразността на извършените от работодателя удържки от трудовото възнаграждение на ищеца.

От съвкупната преценка на писмените доказателства по делото, в т.ч. фишове за работна заплата, аналитични дневници и платежни нареждания, и заключението на съдебносчетоводната експертиза, прието по делото, се установява, че през месец май 2020 г. на ищеца са били изплатени по банков път следните суми: на 05.05.2020 г. – сума в размер на 960 лв., включваща командировъчни пари за месец март и април 2020 г. в размер на 844.92 лв. и авансова сума за непредвидени разходи съгласно Заповед № 2/13.03.2020 г. в размер на 115.08 лв. През месец юни 2020 г. на ищеца са били изплатени следните суми: на 04.06.2020 г. – сума в размер на 1 210 лв., включваща командировъчни пари за месец май 2020 г. в размер на 528.07 лв. и авансова сума за непредвидени разходи в размер на 681.93 лв. През месец юли 2020 г. на ищеца са били изплатени следните суми: на 23.07.2020 г. – трудово възнаграждение в размер на 329.80 лв. и командировъчни пари в размер на 52.81 лв. За месец май 2020 г. на ищеца е било начислено брутно трудово възнаграждение в размер на 628.30 лв. и нетно трудово възнаграждение в размер на 487.55 лв. За месец юни 2020 г. на ищеца е било начислено брутно трудово възнаграждение в размер на 57.11 лв. и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер на 633.29 лв., общо начисления 720.40 лв. и нетно трудово възнаграждение в размер на 329.80 лв. Трудовото възнаграждение за месец май 2020 г. не е изплатено на ищеца поради обстоятелството, че са удържани невъзстановени аванси в общ размер на 791.01 лв. и техният размер е по-голям от дължимото нетно трудово възнаграждение. За месец юни 2020 г. на ищеца е изплатено трудово възнаграждение в размер на 329.80 лв.

С оглед заключението на съдебносчетоводната експертиза, ценено от съда като компетентно, обективно и обосновано изготвено, съдът приема, че спорните суми от 115.08 лв. за месец май 2020 г. и 681.93 лв. за месец юни 2020 г. представляват авансови суми за покриване на непредвидени разходи, които са били изплатени на ищеца по банков път съответно на 05.05.2022 г. и 04.06.2020 г. Основанието за изплащането им е Заповед № 2/13.03.2020 г., издадена от работодателя с оглед обявеното в страната извънредно

положение във връзка с разпространение на Ковид-19 и последвалата извънредна епидемична обстановка. Размерът на тези плащания не е конкретно регламентиран от работодателя, като е указано същите да се изплащат в „подходящ размер“. Основанието за изплащане на тези суми се установява от водените от работодателя счетоводни регистри, съгласно които остатъкът от сумата от 960 лв., изплатена на 05.05.2020 г., а именно сума в размер на 844.92 лв. представлява командировъчни пари за общо 16 курса през месец март и месец април 2020 г. (16 курса x 27 евро x 1.95583 лв.), а остатъкът от сумата от 1 210 лв., изплатена на 01.06.2020 г. представлява командировъчни пари за 10 курса през месец май 2020 г. в размер на 528.07 лв. (10 курса x 27 евро x 1.95583 лв.). Ищецът не твърди, нито ангажира доказателства да е отчетел тези суми или да ги е възстановил на работодателя, в който смисъл е и заключението на съдебносчетоводната експертиза. По отношение на представените по делото разписки за отчитане и възстановяване на аванси експертизата е констатирала, че същите се отнасят до командировъчни суми, които са били изплатени на ищеца в брой с РКО на 07.05.2020 г. – 500 лв. и 250 евро и на 01.06.2020 г. – 150 евро и 440 лв., които впоследствие са били отчетени или възстановени от него на 29.05.2020 г. и на 04.06.2020 г. Доколкото сумите от 115.08 лв. и 681.93 лв. представляват изплатени на ищеца аванси, които не са били отчетени или възстановени на работодателя, същите подлежат на удържане от трудовото възнаграждение на ищеца и без неговото съгласие с оглед разпоредбата на чл. 272, ал. 1, т. 1 от КТ. Извършването на удържки от трудовото възнаграждение се подчинява на правилото на чл. 272, ал. 2 от КТ, според което общият размер на месечните удържки не може да надвишава размера, установен с ГПК. Разпоредбата на чл. 446, ал. 1, т. 1 от ГПК предвижда, че ако изпълнението е насочено върху трудовото възнаграждение или върху друго каквото и да е възнаграждение за труд, както и върху пенсия, чиито размери са над минималната работна заплата, може да се удържа само: 1. ако осъденото лице получава месечно възнаграждение в размер между минималната работна заплата и двукратния размер на минималната работна заплата – една трета част, ако е без деца, и една четвърт част, ако е с деца, които издържа; 2. ако осъденото лице получава месечно възнаграждение в размер между двукратния размер на минималната работна заплата и четирикратния размер на минималната работна заплата – една втора част, ако е без деца, и една трета част, ако е с деца, които издържа; 3. ако осъденото лице получава месечно възнаграждение в размер над четирикратния размер на минималната работна заплата – горницата над двукратния размер на минималната работна заплата, ако е без деца, и горницата над два пъти и половина размера на минималната работна заплата, ако е с деца, които издържа. Съгласно чл. 446, ал. 2 от ГПК месечното трудово възнаграждение по смисъла на чл. 446, ал. 1 от ГПК се определя, след като се приспадат дължимите върху него данъци и задължителни осигурителни вноски.

Трудово възнаграждение на ищеца след приспадане на дължимите

данъци и задължителни осигурителни вноски за месец май 2020 г. е в размер на 487.55 лв., а за месец юни 2020 г. – 42.31 лв. По данни на НСИ през 2020 г. минималната работна заплата за страната е в размер на 610 лв. Следователно за двата процесни месеца на 2020 г. трудовото възнаграждение на ищеца по смисъла на чл. 446, ал. 2 от ГПК е в размер под минималната работна заплата и върху него не могат да се правят удържки. Размерът на минималната работна заплата е абсолютно несеквестируем и гарантиран на работника или служителя. В този случай е без значение дали ищецът има деца, които издържа. Този факт би бил релевантен единствено, ако нетното трудово възнаграждение на ищеца беше в размер над минималната работна заплата, тъй като тогава то би било частично секвестируемо. С оглед изложеното за месеците май и юни 2020 г. работодателят не е могъл да прави удържки от дължимото на ищеца трудово възнаграждение. Поради това удържането на сумата от 797.02 лв. от нетното трудово възнаграждение на ищеца за тези месеци е извършено в противоречие със закона и не е породило погасителен ефект. Ето защо на основание чл. 128, т. 2 от КТ в полза на ищеца следва се присъди дължимото му нетно трудово възнаграждение за месеците май и юни 2020 г. в размерите, установени от експертното заключение.

По иска с правно основание чл. 215, ал. 1 от КТ :

Съгласно чл. 121, ал. 1 от КТ когато нуждите на предприятието налагат, работодателят може да командирова работника или служителя за изпълнение на трудовите задължения извън мястото на постоянната му работа, но за не повече от 30 календарни дни без прекъсване. При командироване работникът или служителят има право да получи освен brutното си трудово възнаграждение още и пътни, дневни и квартирни пари при условия и в размери, определени от Министерския съвет – чл. 215, ал. 1 от КТ. Редът и условията за командироване в страната са регламентирани в НКС, а в чужбина – в НКСЧ. Съгласно чл. 31, ал. 1 от НКСЧ персоналят на сухоземните транспортни средства получава командировъчни пари на ден за времето на изпълнение на международни рейсове съгласно индивидуалните ставки, определени в приложение № 3. Единната ставка се прилага за шофьорите и стюардесите при автомобилните превози и се обвързва с пропътуваните километри и други специфични показатели въз основа на заповед на ръководителя на ведомството или предприятието – чл. 32, ал. 1 от НКСЧ. Съгласно чл. 37, ал. 1 от НКСЧ дневните пари се отчитат съобразно фактическия престой в страните и времето на пътуването по данни от печатите и отметките в задграничния паспорт за влизане и излизане. Съгласно приложение № 3 към НКСЧ в приложимата редакция на ДВ бр. 98/2007 г. за шофьорите и стюардеси при автомобилни превози се изплащат дневни командировъчни пари на ден в размер до 27 евро при единична езда и 21 евро при двойна езда, включително квартирни пари.

Със Заповед № 2/13.03.2020 г. ответникът е регламентирал изплащане на командировъчни пари на шофьорите на товарни автомобили, извършващи превози до Р***, в размер на 27 евро за един курс, включващ отиване и

връщане. Съгласно представените по делото международни товарителници всеки от курсовете отиване и връщане се осъществява в рамките на 2 дни. Следователно командировъчните пари са регламентирани от работодателя в по-малък размер от установения в НСКСЧ, поради което тази заповед противоречи на чл. 215 и чл. 228, ал. 2 КТ във връзка с чл. 31, ал. 1 от НСКСЧ, съгласно които работодателят не може да определя по-ниски размери на командировъчните от нормативно установените. В този случай при определяне на размера на дължимите командировъчни пари приложение следва да намери НСКСЧ, а не вътрешните правила на работодателя, обективирани в Заповед № 2/13.03.2020 г. – в този смисъл Решение № 350 от 13.07.2010 г. по гр.д. № 130/2009 г. на ВКС, III г.о.

По делото е установено, че през месеците май и юни 2020 г. на ищеца са били изплатени командировъчни суми за извършените курсове до Р*** съобразно Заповед № 2/13.03.2020 г., действаща в ответното дружество, в общ размер на 580.88 лв. (27 евро x 1.95583 лв.) за 11 курса, включващи отиване и връщане. Съгласно представените международни товарителници тези 11 курса са осъществени за 22 дни. С оглед приложимата разпоредба на чл. 31, ал. 1 от НСКСЧ дължимите на ищеца командировъчни пари са в размер на 1 161.76 лв. (22 дни x 27 евро x 1.95583 лв.). Разликата между дължимата сума от 1 161.76 лв. и изплатената сума от 580.88 лв., възлизаща на 580.88 лв., от които 528.07 лв. за 10 курса през месец май 2020 г. и 52.81 лв. за 1 курс през месец юни 2020 г., се дължи на ищеца на основание чл. 215, ал. 1 от КТ във връзка с чл. 31, ал. 1 от НСКСЧ.

По иска с правно основание чл. 224, ал. 1 от КТ:

Съгласно чл. 224, ал. 1 от КТ при прекратяване на трудовото правоотношение работникът или служителът има право на парично обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, правото за който не е погасено по давност. Целта на обезщетението е да се компенсира работещия за това, че реално не е ползвал полагащия му се отпуск, докато е траело трудовото правоотношение.

По делото е установено, че ищецът не е използвал целия платен годишен отпуск, на който е имал право, докато е съществувало трудовото правоотношение между него и ответното дружество. Съгласно заключението на съдебносчетоводната експертиза дължимото обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 18 работни дни през 2019 г. и 1 работен ден през 2020 г. е в размер на 663.29 лв. Обезщетението е било начислено във фиша за работна заплата на ищеца за месец юни 2020 г., като от същото е бил удържан дължимият данък общ доход и сумата от 309.47 лв., представляваща остатък от невъзстановените от ищеца авансово заплатени суми за непредвидени разходи в общ размер на 797.02 лв. Остатъкът от 329.80 лв. е бил изплатен на ищеца с платежно нареждане от 23.07.2020 г. По отношение на извършената удържа от обезщетението за неизползван отпуск не важи забраната на чл. 272, ал. 1 от КТ, доколкото последната има предвид единствено трудово

възнаграждение, но не и другите плащания, дължими от работодателя на работника или служителя. Принципно допустимото извършване на удържки от обезщетението по чл. 224, ал. 1 от КТ се подчинява на общите разпоредби за прихващането, регламентирани в чл. 103 – 105 от ЗЗД. Основно изискване за извършване на прихващане съгласно чл. 103, ал. 1 от ЗЗД е вземането, с което се прихваща, да е ликвидно и изискуемо. В случая към момента на извършване на извънсъдебното прихващане вземането на работодателя за авансово платени суми за непредвидени разходи не е било ликвидно, т.е. установено по основание и размер, най-малкото защото на ищеца не е била известна издадената от работодателя Заповед № 2/13.03.2020 г. и практиката да се изплащат освен командировъчни пари и суми за непредвидени разходи, които подлежат на отчитане или възстановяване. Също така от страна на работодателя не е било изпълнено и изискването на чл. 104, ал. 1 от ЗЗД, за да се извърши прихващането, да бъде отправено изявление до другата страна. По делото няма данни ответникът да е уведомил ищеца за извършване на прихващането. На ищеца е била връчена единствено Заповед № 13/08.06.2020 г. за прекратяване на трудовото правоотношение, предвиждаща изплащане на обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ за неизползван отпуск, но в същата липсва изявление за извършване на прихващане с дължими от работника суми. При липсата на доказателства за отправяне на изявление за извършване на прихващане следва да се приеме, че същото не е породило погасително действие. Поради това в полза на ищеца следва да се признае дължимостта на неизплатения остатък от обезщетението за неизползван платен годишен отпуск, а именно сума в размер на 353.82 лв. (663.29 лв. – 309.47 лв.).

По възражението за прихващане с правно основание чл. 104 от ЗЗД:

С отговора на исковата молба ответникът е направил възражение за прихващане със сумата от 1 707.69 лв., включваща: заплатени аванси за непредвидени разходи в размер на 115.08 лв. и 681.93 лв., командировъчни пари в размер на 528.07 лв. за месец май 2020 г., командировъчни пари в размер на 52.81 лв. за месец юни 2020 г., трудово възнаграждение за месец юни 2020 г. и обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ в общ размер на 329.80 лв.

С посочените от ответника суми за командировъчни пари в размер на 528.07 лв. за месец май 2020 г., командировъчни пари в размер на 52.81 лв. за месец юни 2020 г., трудово възнаграждение за месец юни 2020 г. и обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ в общ размер на 329.80 лв. не може да се извърши съдебно прихващане, тъй като по делото е установено, че това са суми, които са били дължими на ищеца и са му били изплатени основателно от работодателя, поради което ищецът не дължи връщането им. Ето защо тези суми не представляват насрещно вземане на ответника и с тях не може се извърши съдебно прихващане.

На прихващане подлежи единствено сумата от 797.01 лв., включваща заплатени на ищеца на основание Заповед № 2/13.03.2020 г. авансови суми за непредвидени разходи, както следва: на 05.05.2020 г. – 115.08 лв. и на

01.06.2020 г. – 681.93 лв. Доколкото липсват данни за отчитане или възстановяване на сумите, съдът приема, че ищецът дължи заплащането им на ответника. В случая не е приложима разпоредбата на чл. 271, ал. 1 от КТ, тъй като не подлежат на връщане сумите от трудово възнаграждение и обезщетения по трудово правоотношение, когато те са изплатени неправилно, ако работникът или служителът е бил добросъвестен. Това означава, че основанието за плащане трябва да е липсвало още в момента на извършването му (начална липса на основание), а работникът или служителът да не е знаел за него. Последващото отпадане на основанието няма отношение към добросъвестността по смисъла на чл. 271, ал. 1 от КТ, защото не може да се отнесе към момента на получаването на сумата – в този смисъл Решение № 623 от 24.06.2002 г. на ВКС по гр.д. № 933/2001 г., III г.о. В настоящия случай авансовото изплащане на сумите за непредвидени разходи е имало своето основание в издадената от работодателя Заповед № 2/13.03.2020 г., поради което не се касае за начална липса на основание, макар ищецът да е бил добросъвестен при получаване на сумите.

С насрещното вземане на ответника в размер на 797.01 лв. следва да се прихване изцяло дължимото от ответника вземане за командировъчни пари в размер на 580.80 лв., от които 528.07 лв. за месец май 2020 г. и 52.81 лв. за месец юни 2020 г., както и частично вземането на ищеца за неизползван платен годишен отпуск – до размера от 216.21 лв. Остава дължима в полза на ищеца сумата от 137.61 лв., представляваща обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ. С дължимите на ищеца суми за трудово възнаграждение за месеците май и юни 2020 г. не може да се извърши съдебно прихващане, тъй като забраната за удържки от трудовото възнаграждение на работника или служителя съгласно чл. 272, ал. 1 от КТ важи както за работодателя, така и за съда, извършващ съдебно прихващане, а както се посочи дължимото на ищеца трудово възнаграждение, изчислено по правилата на чл. 272, ал. 2 от КТ, е в размер под минималната работна заплата и от същото не могат да се правят никакви удържки без съгласието на работника или служителя.

По изложените съображения съдът намира, че предявеният иск за заплащане на трудово възнаграждение за месец май 2020 г. следва да бъде уважен до размера от 487.55 лв., а за месец юни 2020 г. – до размера от 42.31 лв., представляващи дължимото на ищеца нетно трудово възнаграждение, ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба до окончателното изплащане, като за разликата до предявения размер от 88 лв. за месец юни 2022 г. искът бъде отхвърлен като неоснователен. Искът за заплащане на командировъчни пари за месец май 2020 г. в размер на 1 232 лв. и за месец юни 2020 г. в размер на 274 лв. следва да бъде отхвърлен поради извършеното от съда прихващане до сумата от 528.07 лв. за месец май 2020 г. и до сумата от 52.81 лв. за месец юни 2020 г., а за разликата над тези суми до предявените размери – като неоснователен. Искът за заплащане на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск следва да бъде уважен до размера от 137.61 лв., ведно със законната лихва от датата на предявяване на

исковата молба до окончателното изплащане, за разликата над тази сума до размера от 353.82 лв. – отхвърлен поради извършеното съдебно прихващане, а за разликата над 353.82 лв. до предявения размер от 514.71 лв. – отхвърлен като неоснователен.

При този изход на делото разносните следва да се определят по съразмерност.

На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК ответникът следва да заплати на ищеца сторените разноси за адвокатско възнаграждение с оглед уважената част от исковите претенции в размер на 128.54 лв., а на основание чл. 78, ал. 6 във връзка с чл. 83, ал. 1, т. 1 от ГПК да заплати по сметка на Районен съд – Пазарджик държавна такса в размер на 100 лв. и платеното от бюджета на съда на основание чл. 83, ал. 3 във връзка с чл. 83, ал. 1, т. 1 от ГПК възнаграждение за вещо лице в размер на 64.27 лв.

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК ищецът следва да заплати на ответника разноси за възнаграждение за вещо лице в размер на 111.44 лв. и юрисконсултско възнаграждение в размер на 148.58 лв., определен от съда по правилата на чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 37 от ЗПП във връзка с чл. 25, ал. 1 от НЗПП съобразно отхвърлената част от исковите претенции.

На основание чл. 242, ал. 1 от ГПК решението подлежи на предварително изпълнение, тъй като има за предмет възнаграждение и обезщетение за работа.

Така мотивиран и на основание чл. 235, ал. 2 от ГПК Районен съд – Пазарджик

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Ватия Холдинг“ АД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр. С***, п.к. ***, район „И****“, комплекс ***, ул. „С****“ № ***, представлявано от изпълнителния директор Г*** С*** С***, да заплати на ИВ. КР. Ц., ЕГН ***** от с. К***, общ. Л***, ул. „Т*** и п****“ *** на основание чл. 128, т. 2 от КТ дължимото му нетно трудово възнаграждение за месец май 2020 г. в размер на 487.55 лв. и дължимото му нетно трудово възнаграждение за месец юни 2020 г. в размер на 42.31 лв., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 12.01.2021 г., до окончателното изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за заплащане на трудово възнаграждение за месец юни 2020 г. за разликата над 42.31 лв. до предявения размер от 88 лв.

ОТХВЪРЛЯ предявения от ИВ. КР. Ц., ЕГН ***** от с. К***, общ. Л***, ул. „Т*** и п****“ *** против „Ватия Холдинг“ АД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр. С***, п.к. ***, район „И****“, комплекс ***, ул. „С****“ № ***, представлявано от изпълнителния директор Г*** С*** С***, иск с правно основание чл. 215, ал. 1 от КТ за заплащане на командировъчни пари за месец май 2020 г. в размер на 1 232 лв. и за месец

юни 2020 г. в размер на 274 лв., като до размера от 528.07 лв. за месец май 2020 г. и до размера от 52.81 лв. за месец юни 2020 г. отхвърля иска поради погасяване чрез прихващане със сумата от 580.88 лв. – част от сумата от 797.01 лв., представляваща авансово заплатени на ищеца и невъзстановени на ответника суми за непредвидени разходи съгласно Заповед № 2/13.03.2020 г. на изпълнителния директор на „Ватия Холдинг“ АД, а за разликата над 528.07 лв. за месец май 2020 г. до предявения размер от 1 232 лв. и над 52.81 лв. за месец юни 2020 г. до предявения размер от 274 лв. отхвърля иска като неоснователен.

ОСЪЖДА „Ватия Холдинг“ АД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр. С***, п.к. ***, район „И****“, комплекс ***, ул. „С****“ № ***, представлявано от изпълнителния директор Г*** С*** С***, да заплати на ИВ. КР. Ц., ЕГН ***** от с. К***, общ. Л***, ул. „Т*** и п****“ *** на основание чл. 224, ал. 1 от КТ обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 19 работни дни за 2019 г. и 2020 г. в размер на 137.61 лв., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над 137.61 лв. до размера от 353.82 лв. като погасен чрез прихващане със сумата от 216.21 лв. – част от сумата от 797.01 лв., представляваща авансово заплатени на ищеца и невъзстановени на ответника суми за непредвидени разходи съгласно Заповед № 2/13.03.2020 г. на изпълнителния директор на „Ватия Холдинг“ АД, а за разликата над 353.82 лв. до предявения размер от 514.71 лв. отхвърля иска като неоснователен.

ОСЪЖДА „Ватия Холдинг“ АД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр. С***, п.к. ***, район „И****“, комплекс ***, ул. „С****“ № ***, представлявано от изпълнителния директор Г*** С*** С***, да заплати на ИВ. КР. Ц., ЕГН ***** от с. К***, общ. Л***, ул. „Т*** и п****“ *** на основание чл. 78, ал. 1 от КТ разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 128.54 лв.

ОСЪЖДА „Ватия Холдинг“ АД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр. С***, п.к. ***, район „И****“, комплекс ***, ул. „С****“ № ***, представлявано от изпълнителния директор Г*** С*** С***, да заплати по сметка на Районен съд – Пазарджик държавна такса в размер на 100 лв. и възнаграждение за вещо лице в размер на 64.27 лв.

ОСЪЖДА ИВ. КР. Ц., ЕГН ***** от с. К***, общ. Л***, ул. „Т*** и п****“ *** да заплати на „Ватия Холдинг“ АД, ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр. С***, п.к. ***, район „И****“, комплекс ***, ул. „С****“ № ***, представлявано от изпълнителния директор Г*** С*** С***, на основание чл. 78, ал. 3 и 8 от ГПК разноски за възнаграждение за вещо лице в размер на 111.44 лв. и юрисконсултско възнаграждение в размер на 148.58 лв.

ПОСТАНОВЯВА на основание чл. 242, ал. 1 от ГПК предварително изпълнение на решението по отношение на присъденото трудово възнаграждение и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск.

Решението може да се обжалва от страните пред Окръжен съд –

Пазарджик в двуседмичен срок от съобщаването му.

Препис от решението да се връчи на страните чрез пълномощниците им.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____